

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Antiquae Lectionis Tomus ...

In Qvo XVI. Antiqua Monumenta Ad Historiam Mediae Aetatis Illustrandam,
Nunquam Edita

Canisius, Heinrich

Ingolstadii, 1601

Versus Salomonis Episcopi, Ad Dadonem Episcopum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64144](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64144)

VERSUS

SALOMONIS EPISCOPI,

AD

DADONEM EPISCOPIVM.

Incipit prologus sequentis operis.

Simplex Trine DEVS, Genitor, Sate, Spiritus alme,
 Quem trinum simple, quem simplum regula trine
 Credendum monstrat, fideiq; expostulat ordo:
 In quo Personae triplant, substantia simplat,
 Datorum cordi, sermonibus instrue linguam;
 Symbola laborum concede vt recta loquantur:
 Eum velle bonum iusteq; implere cupitum:
 Imbue corda fide, spem dona, confer amorem;
 Que tria cui dederis, nil habet hic non probitatis:
 Sed quod postremum ponit catalogus horum,
 Hec maius reliquis restatur Apostolus esse;
 Vt pote qua cassus non participauerit vllus
 Cenam, quam nato regi rex fecit opimam;
 Et qua multimodi sceleris commissa teguntur;
 Qua sine vel largitor opum, vel passio si quem
 Insignem reddit, frustratus merce carebit.
 Ad stipulatur huic Christi sententia verbo,
 Qua de mandato scriba dans dogmata primo:
 Si precepti, inquit, magni vis pondera nosse,
 Affectu toto Dominum deuotus amato.
 Viribus ex cunctis, animaq; hunc dilige tota.

1. Cor. 13.

Luc. 14.

1. Petri 4.

1. Cor. 13.

Matth. 23.

Diligo

Con-
ab Mo-
multa
Et Co-
statur.

ramm
incti-
r, car-
a qua-
Dado-
cedo,
c pri-
n-

ER

Dilige cognatum procurans temet, ve ipsum.
 Iusio quæ compar cognoscitur esse priori.
 His in mandatis pendet lex, atque propheta.
 En ratione DEI nihil est quod sit par amoris.
 Et pia virtutes dilectio possidet omnes.
 Quid plus? possidet omne bonum possessor amoris.
 Nec locus est meriti, si deest dilectio cordi.
 Dicere iamq; decet, quod prologus ista figuret,
 Qui nunc claudatur; quia plura loquenda sequuntur.

VERSUS SALOMONIS EPISCOPI.

DADO pater celebris, speculum, via, lumen & orbis,
 Discrete antistes, venerande vicarie Christi,
 Nauta, gubernator, populorum pastio, pastor,
 Qui mihi causa manes, huiusque occasio scripti;
 Per quem cepit opus, cuius dulcedine ductus,
 Virtutum species, & nomina trina notavi.
 Cuius amore quidem præfatio lætat amorem;
 Bina parum tangens, plus concionabar amore.
 Nec contentus eram semel hoc iterare vocamen,
 Crebrius id libuit vinclo constringere versus.
 Vt quod mortales aptat, iungitq; tonanti,
 Alterutrum societ sincero fœdere nosmet.
 Iunge tuum cor, sancte, mihi, mentemq; sacerdos.
 Quod cupiam, precor, ipse velis, mea concipe vota,
 Corpore si nondum, sensu cœamur in vnum.
 Quaquam si fieret, si se hora potestas,
 Utque à me facies nebulas tua
 Credo quidem, nec vana fides, cum complice vultu
 Nos contemplamur, cum mutua famina famur,
 Plurima pars æstus, quæ cor obnubilat intus,
 Exturbata fugit, menti q; aurora refurgit.

HENGGAN
 533
 tom 2
 SLV
 24

Parenthesis ut hæc subito surreperit orsa.
 Crede meis . . . non hoc incuria gesit,
 Sed diuisa tui causa est sententia frater.
 Namque pedem refero: quæ cæpi dicere, dico.
 Si nos omnipotens aliquando acciret in vnum.
 Sæpe quod optavi, nunc opto, optauero certè.
 Dulcius hoc cunctis argenti, auriq; talentis,
 Bombice, & gemma, blattis, eboriq; fuisset;
 Ut solareris, varia est cui causa doloris.
 Etque literulis virtutum nomina finxi
 Edoctus de te possem cognoscere planè,
 Qualiter alta Fides valeat diuellerè montes,
 Atque maris medio, pelagiq; immittere fundo:
 Quid diuina velit, vel quod dilectio fratris,
 Qua spe suspensus semper cælestia sperem,
 Calvus in mundi quæ me patientia firmet:
 Libra qua pendam, veniant si prospera forsan.
 Quisquis recta sui concius viderit vri,
 Iste modo simili credat sua posse cremari.
 Est opus, est inquam cautè perpendere causam.
 Si Domini, depicta domo, primordia sumpsit,
 Litera Tau, nobis impingens signa salutis;
 Nec desit fronti quod nos ô subtrahat hosti:
 Linea quem cingunt, medium pertransit vrbis
 Hierusalem, dans signa gementi, siue dolenti,
 Qui gemit atque dolet, Domino signatus adheres.
 Sic in monte sedens Saluator dixerat ipse:
 Felices qui nunc lugent; quia gaudia luctum
 Qui citius transit, post hæc æterna sequentur.
 Si risus fletu mercandus creditur esse,
 Est nobis flendi nimium concessa facultas.
 Hinc atque inde satis subrepunt aspera nobis:

Ezech. 9.

Math. 5.

Nec

c

Sap. 5.

Nec simplex mortis facies, nec singula damna,
 Sed sicut Sapiens, seseq; sequentia cernens,
 Contra insensatos orbem pugnare fatetur,
 Doctor Gregorius quod tangit taliter orsus:
 Corda prius hominum turbantur, post, elementa
 Iure igitur restat, nos vt simul omnia cadant,
 Quae male sunt vitius nostris seruire coacta.
 Iuste pro Domino viciatus dimicat orbis,
 Vt peccando homines quia se laesere priores,
 Vlciscens semet contra illos ipse duelles.
 Caelum, lymphæ, solum, nec non & cetera rerum
 Ordine cum proprio cemerata lege recedunt,
 Pro Domino pugnant, qui nos hoc more flagellat.
 An non peccatis, Pagana natio gentis,
 Quae mundus fecit, vastans mortalia, vincit?
 Hostibus, ecce, Dei qui censebamur amici,
 Tradimur in prædam: Ioseph fera pessima mandit,
 Israël Allophylus, Iacobus gens Echnica maclat,
 Ingenuos maledicta cohors Chananæa triumphat,
 Libertos olim seruilis factio cadit.
 Deut. 23. Ferre canis precium templo lex prisca refutat:
 Nunc canis ipse domum Christi spurcissimus intrat;
 Dat necibus plebem, vulgo res, ignibus ædem;
 At Mensam Domini sacram manus impia scindit;
 Tractat pollutus Sanctorum pignora tactus;
 Ecclesiaeq; pecus peregre transducit abactum;
 Non miseret patris, nulla est miseratio matris.
 Transfigit natum feritas ante ora parentum.
 Nec natam redimit, quod mater funera plangit.
 Iunior, atque senex, lactens puer, atque puella,
 Alter in alterius moribundi cæde volutant.
 Instant Italides spoliata ciuibus vrbes,

Ac desolati demens cultoribus agri,
 Campi caesorum siccatis ossibus albent.
 Jam puto tot viui non sunt, quot morte perempti.
 Illorum vatis dicamus congrua verbis,
 Ante quidem summa de re statuisse Latinos,
 Si vellent, fuerat melius, non tempore tali
 Cogere concilium, cum muros obsidet hostis:
 En quod perduxit miseros discordia ciues!
 Sape malum hoc illis, si mens non leua fuisset,
 Intestina loqui populorum praelia possent.
 Dicunt quippe suos sese mordere solentes,
 Ad se mordendum dentes excire luporum.
 Pasca nunc gregibus vix porrigit inchyta tellus,
 Lasciuire prius de cuius & vbera pauper
 Conscruit, sano dum res stetit integra regno.
 Nouimus electum vas Christi scribere Paulum,
 Mandere delectat, vel si mordere vicissim,
 Alterutrum vobis ne fors consumtio sitis.
 Corporis intuitu, tunc mentis cernite visu.
 Claret Apostolicus Laurentum sermo ruinis:
 Inter se primum ciuili lite furentes,
 Barbarico obiecti soluunt commissa furori.
 Omne quidem regnum contra se schismate scissum
 Destruitur, domusq; domus superimminet vltro.
 Calum, terra meant, sed firma hac famina perstant.
 Dic frater, dic Antistes, dic sancte sacerdos:
 Siconflare nequit regnum per dissona se par,
 Quae sint diuisis metuenda pericula nobis?
 Vnanimis habitare domum Psalmista notauit,
 Sed te SVLPITI (ne GALLVS id audiat) affor:
 Rati sunt nostrum, quorum mens tendat in vnum.
 Discordant omnes, Praesul, Comes, atque phalanges,

Virg. Aen.

Gal. 5.

Math. 12.

Psal. 131.

Pugnant inter se conciuēs, contribulōsque:
 Urbica turba strepit, machinantur & oppida bellum.
 Quid? non cognatos etiam discordia pungit?
 Prouocat in Martem frater, concurrere fratrem
 Infremitat, scuitq̄ animis ignobile vulgus.
 Omnia, legirupis certant mortalia pugnis:
 Maiores alius faciunt nil rectius illis,
 Qui defensores patriæ, populiq̄ fuisse
 Debebant, alius constant occasio litis.
 Nam quorum patres sedabant seditiones,
 Horum posteritas acuens exaggerat iras,
 Vnius populi cum sit dissectio talis,
 Num sic diuisum credis consistere regnum?
 Reddimus æternas indulgentissime rector
 Grates Christe tibi, meritosq̄ sacramus honores,
 Quod non, vt meruit, voluisti perdere mundum.
 Olim quippe reus deberēs sumere pœnam,
 Sed nos portando, vis ad meliora reuerti,
 Etque vt pœniteat, que quis peccata patrarat.
 Namque diu, res si qua diu mortalibus vlla est,
 Viximus, atque datum mirè transegimus æuū.
 Contigit anne vnquam, vel hoc contingere quisquam
 Audierat? num tale aliquid aut fama susurrat?
 Vt totidem populi, tam multæ denique gentes,
 Lustrorum multis tot discurrentibus annis,
 Immunes regis, habuissent tempora pacis.
 Israël vna tribus, quam triuit fusca Canopus,
 Cum pes lacte solum manans, & melle teneret,
 Vndique per girum ducens ex hoste trophæum,
 Illos occidens, atq̄ illos censibus vrgens,
 Postquam diuinæ contempsit fœdera legis,
 Irritatq̄ Deum, manuum per facta suarum,

HENGGAN
 SJJ
 tom 2
 SIV
 24

Cecidit interdum, Domino plecente reatum,
 Virex defuerit, dux illi nemo fuisse.
 Nec mora; quos vincens subiecerat ante* tribunis,
 Vincitur ex illis, seruiuit & ipsa tributis.
 Tunc Ammon, Madian, Moab, Amalechita, Philistim,
 Illius audaces culpa, vel crimine fortes,
 Cadentes cadunt, spoliantes exspoliarunt.
 Iussu & dextra stirps vulnere ludam
 Fulminat hinc Iudas: Benjamin fortiter instans,
 Fratribus excisis, dum trudit flumina sanguis.
 Non mirere Pater, si conuiciamur acerbis
 Liris & pugnis, si motus ferueat orbis;
 Sed magis mira putes, quod non sint funditus omnes,
 Et tribus & populi funesto Marte peremti,
 Ab, cum non habeant, qui Fac, vel, Desine, dicar.
 Regia si turmis esset praelata potestas,
 Non adeo temere fluitaret mobilis ordo,
 Discola nec tantum straxisset factio cladis,
 Nec mala conantes eadem, factisq; replentes,
 Præmia sine thronum sinerentur adire proborum.
 Plura quid his dicam? Desunt ubicunque regentes,
 Disciplina cadit: huic & contraria surgit,
 Absque timore quidem nihil esse, loquuntur, honorem.
 Barbaries quæ sita domi, censuq; coacta
 Christianicolum populis, cum rex mandauerit illis,
 Cæcis Catholicos quia rē non dirigit ipsos,
 Infra tecta capit, censumq; cruore reposcit.
 Principe destituit multo nos tempore languor
 * Infantilis adhuc perfungens nomine regis.
 Etas nec pugnae est habilis, nec legibus apta,
 (Cui Deus indulget regnis, sceptroque potiri;
 Sed teneum corpus, seræq; ad fortia vires

* tributis fortè.

* Intelligit forte
 Ludouicum
 regem quicirca
 a. n. 911. adole-
 scens mortuus,
 Ratisponæ se-
 pulchus.

Ecclesi 10:

Despectum propriis generant, atque hostibus ausum.
 Quam vereor, quam saepe reuoluo
 Illius eulogium, qui, vae portendere genti,
 Supra quam iuuenis staret dominatio regis,
 Afferuit: quod summa Salus auertat ab illa
 Gente, salutari qua fonte renascitur illi,
 Qui Rex, & Dominus, qui scitur & esse Sacerdos,
 Qui nec principium, nec finem percipit vllum,
 Cuius regna chaos, præcellunt iura diebus.
 Si non absurdum cuiquam, vel fortè molestum
 Esset, in hoc sapido vellem sermone morari,
 Et nouus interpres quiddam mæore leuando,
 Quod nusquam legi de me proferre legenti.
 Omnis in antiquum qui credit dierum.
 Subditur haud iuuenitalis deuotio regi.
 Et verò gentes stultè simulacra colentes,
 Cum sibi constituunt alicuius imaginis icon,
 Subdunt se iuueni per inania signamina regi.
 Regem nouiter sic constituenti
 Nobis per iuuenem veniat benedictio regem.
 Hæc ego commentus, scriptis non derogo sacris:
 Sit rata, quam sapiens prodit narratio, codex
 Exemplum nobis, authentica scriptio ponit,
 Monstrans non nimium iuuenili ætate dolendum.
 Strenuus annorum Iosias rex fuit octo,
 Cum primùm regno fungi cœpisset auito:
 Firmatus verò sensu solidatus, & æuo,
 Indeptus plenis maturum robur ab annis,
 Zelo feruenti studuit seruire Tonanti,
 Instaurat templum, comitq; ornatibus ipsum,
 Ordinatur officium, diuinatione dicatum,
 Lege monet populam, instigat flere reatum,

4. Reg. 22.

Scat.

Scandala dimouit, lucos excindere iussit,
 Daviditer vadit, Domino constanter adhaesit.
 En quo profecit, qui pugio regna capefuit.
 Quis rogo nunc iuueni debet diffidere regi?
 Dummodo cuncta regens rex regem dirigat ipse.
 Sincerus certe Samuel, Danielq; propheta,
 Essent atatis pueri cum forte minoris,
 Iudicium senibus decernunt, iusq; gerontis.
 Quaedam verba metu posui, solamine quaedam,
 Vi quem sollicitet formido, spes animaret.
 Estus hi tales, quos profert pagina praesens,
 Turboq; commiscens diuersis casibus omnes,
 Ossa mihi siccant, sensum mœrentis obumbrant.
 Accidit & crebro, stupidus cum talia tracto,
 Visicut Nonnus scripsit, felixq; sacerdos,
 Hieronymus noster, sanctus, sapiensq; Magister,
 Interdum proprium fiat mihi nomen * oboltum,
 Et mens fusa foras, ipsum me deserat intus:
 Tunc postliminio deserta cubilia longo
 Regrediens.... proprij noua dogmatis hospes.
 Quid tu? panis abest? æquè nec pocula praesto,
 Nec focus ardet ibi, nec lectus sternitur agræ,
 Esurit, atque sitis, sufferere & nudula frigus:
 Quid faciat? quò se vertat? quis pauset egenam?
 Fleu. gemit, & lacrymat, singultit, mussat, & haret.
 Omnia tentanti compunctio subuenit ipsi,
 Tali suggestu compellans sana dolentem:
 Nocte fores media tandem pulsantur amici,
 Sisi dormitum, vox pernix excitet illum,
 Vi lassus terno recreetur pane viator.
 Nec tibi, crede, negat, tantum prex sedula poscat.
 Insuper & lympham largus tibi porrigit vlerò,

1. Reg. 3.
Dan. 13.

Nonnus.
Hieronymus.

Luc. 12.

Qua

Ioan. 4.

Qua quis potata sitiens non sitice vltra.
 Hic facis, vt tantum formides frigora, quantum
 Aut numerum lupus, aut torrentia flumina ripas.
 Nec petit argentum, precium nec postulat vllum.
 Qui dare sponne docet, gratis, quod poscitur, offert.
 Hac pia mens tristis librans consulta sororis,
 Mel super, atque fauum hunc talem retur amicum,
 Et pulsare fores, aditus iam querere seruet,
 Eius & eloquiis aures aperire fruendis.
 Etiam agere moras, delectat pergere dicit,
 Sed quia non proprio satis est, consilia paratu,
 Adstruit ecce palam sese ductoris egenam,
 Pergere nec quoquam per semet posse facetur.
 Ergo via ignaram sustentata, Præsul, alumnam,
 Lapsantique manum ductricem porridge queso.
 Teste loquor Domino, potius est quem fallere nemo.
 Quod non pictoris ludo, nec more poeta,
 Fucos fallendi quorum lex traditur vni.
 Alter habet iuris poesim componere mendis:
 Sed quod verba notant, illud præcordia clamant;
 Scribit quodq; manus, scriptum mens obrinet intus.
 Questibus internis suffragia quarito Patris,
 Pandens quanta premunt, manifestans quanta laceffunt,
 Vt, pondus proprium quem lassans mergit in imum,
 Erectum statuatur, cui standi robur abundat.
 Cœlipeta insonuit sancto quod Apostolus ore,
 De me profiteor: Reuera nescius error
 Obnubit mentem, crebro fallitq; videntem.
 Nonne videns fallor? cernens & visibus orbor?
 Pauli voce loquor, quid agam non sentio planè,
 Ignorans operor, quod non intelligo factor.
 Verser vt in mundo fragili, nunc vtile duco.

Rom. 14.

Rom. 7.

Philip. 1.

HENRICUS
 S. J. J.
 tom. 1.
 S. I. V.
 24

Ut quiddam sedem, quod fessum concutit orbem;
 Cogi & officium me iungi plebibus alium,
 Et fratrum propriam curis postponere curam,
 Et plerumque subit, quæ sic intentio dicit:
 Mundum linque, vaca Domino, sectare quietem,
 Tecum disce habitare, inimicas desere lites;
 Nutat enim mundus fallax & labitur orbis.
 Si tu mundanas vis sustentare ruinas,
 Inuoluent rapidis fors te ruinosa ruinis.
 Nititur in vacuum qui perdit ad ultima nisum.
 Sino saluari si tu, mundusq; nequitis,
 Erue vel temet: nam solum euadere refert,
 Quam perisse duos æquæ discrimina passos.
 Hinc ades Antistes, his interponere iudex.
 Hæc est summa quidem, quod cæpi scribere pridem:
 Pontifices, Regem, quamuis populosq; dolerem,
 Scior hæc memet semper mea cura remordet.
 Nam me plus æquum, quam quemlibet arbitror horum,
 Vulnera plura gerens, medicinas expeto plures,
 Otia sectari, strepitumq; relinquere mundi,
 Me lex illa monet, laribus quæ mentis inhaeret;
 Hæc contra pugnat, quæ membris indita constat.
 Heu mihi quam duro solet hæc superare triumpho;
 Captiuans miserum peccati lege ligatum.
 Inualida legis ò patròne fauori.
 Per te deuincat, per se quæ victa laborat.
 Et simul ambiguum de binis effice certum,
 Consilium ut sapiens dubitans Susanna capeffens
 Euadat mortem iam libera per Danielelem.
 Vis, potes, & nosti conferuis auxiliari;
 Cui pater ille domus peregrè frumenta profectus
 Dispensanda dedit, nec gazas condere iussit,

Rom. 7.

Dan. 13.

Math. 18.

d

Vber-

Ubertim binis quas contulit ipse talentis.
Diuide, dispensa, profer, largire, ministra,
Quod tibi diuina corban descendit ab aula.
Hoc heros mandat, data dans dare dapilis optat.
Quantò plus dederis, tantò plus danda mereris.
Arca cluit dando, vacuatur & ipsa negando.
Qui sua deriuat, soli sibi flumina seruat.
Hæc exhortando, non te sunt dicta docendo;
Quippe theoreticè quem Spiritus imbuit arte.
Aruum iam sitiens, de te desiderat imbres,
Eloquij pluuiæ squalentia complue rura.
Disciplina patris mihi sis, compassio matris.

..... O R.

M*At hita fido præsens didascalus esto,*
Annuat omnipotens, qui cali sustinet axes,
Atque grauem vasta terram sustenat abisso,
Ipsæ tua ut suppar virtute diutius utar,
Viuere sitq; meum, quod te scio viuere sanum.
Funde preces Domino pro me, mi frater, id oro,
Et plebi tota sit prex tua fultio vita.
Dum fruor hac vita, vitali vescor & aura,
Dum sensus sapiunt, dum linguam . . . manebunt,
Te meditor semper, te rumino voce frequenter,
Iugibus & votis, habitare palatia lucis
Te, tibi me iuncto, IESVM precor esse. Valeto.
Hic in calce rogo claudens hoc . . . sigillo,
Vt vinclo fidei, quo vos me stringere noui,
Nostrum Hat honem, vestrumq; ligetis eodem,
Et qualem vobis me corde valere velitis,
Talis ei sitis, & plus, quia plura valetis;
Quos vobis fidos, & quos habeatis amicos.

Ad nostram oro fidem per vos ducantur iidem.
 Nos vobis equidem ritum faciemus eodem
 Nobis concordet, ad vos conuertimur omnes,
 Seruantes legem fidei nihilominus ipsi.

CARMINA SALOMONIS EPI-
 SCOPI AD DADONEM EPI-

In m. f. non est
 titulus.

SCOPVM.

Eximie Antistes, has accipe, Dado, salutes,
 Conscriptas tristi à Salomone tibi.
 Sicut letorum fueras pars antè meorum,
 Sic nunc tristitiæ pars, Pater, esto meæ:
 Gaudenti congaudere, & cum stente dolere
 Scriptio quam dictat, Tarfigena imperitat:
 Tempore transacto damnum generale querendo
 Quædam conscripsi, Præsul amande, tibi.
 Obliqua dolui mundum vertigine ferri,
 Mixtim diuersa explicuique mala.
 Pæscens consilium de te, mi care, malorum,
 Singula differui, quæ fuerant oneri.
 Casus multorum sed me nunc obsidet vnum,
 Et diuersorum me puto fasce premi.
 Dum frater vixit, quidquid me durius vrsit,
 Insinuans illi hoc leuius habui.
 Hic mihi portus erat, mens buc mea se referebat,
 Cum mare iactaret, meq; salum quateret.
 Hic baculus lasso, fuit hic medicamen & agrov
 Istic dum vixit, nil mihi triste fuit.
 Esto, iam fuerit, sed cum fuit ille, subegit:
 Cum perpressus eram: nil patiens fueram.
 Quis dat aquam capiri, cui præsto est causa dolendi?
 Cui plorare quidem, multaq; flere libet.

Rom. 14.

d. 2.

Dici-

Dicite quæis lacrymis dolirum sit funus Abelis,
Cum protoplasti hunc genuere mori.

Quos luctus Adam, vel quam das Eua querelam,
Cum qui plus placuit fratre necatus obit?

Amplius ipse quidem defunctum lugeo fratrem:
Nam vice suscipitis progeniem sobolis.

Gen. 4. Seth vobis veniens fletus deterferat omnes;
At semel amissus non venit ille meus.

Gen. 37. Ipse Iacob luxit, quod Ioseph obisse putavit,
Quamlibet vndena stirpe cluat genitor.

Atque mihi quæis lacrymis est flenda ereptio fratris,
Beniamin nullus cui superest alius?

Ierem. 31. Rachel docta doce mea me contraria flere,
Matth. 2. Quæ consolantes spernere mæsta soles.

Eligo lege tua solamina sumere nulla:
Hoc ululatu omnem continuare diem.

2. Reg. 19. Rex David planxit, pulcher quia natus obiuit;
Seque insectantem flet genitor sobolem.

Hic nisi quod libuit nunquam mihi funditus egit,
Et quamuis bini, mansimus vnus homo.

Quæ volui, voluit; quæ non, hæc ipse reiecit.
Quo mihi huic similis inueniendus erit?

Si pater hunc flesti, qui sceptrum tollere regni,
Cum vita tibi met sepe ferox cupiit.

Istum quo planctum dignè quo per strepo luctum,
Qui planè omne suum maluit esse meum?

Ezech. 1. Pro me sponte suam qui vellet ponere vitam,
Se morti gradens, me superesse volens.

Vi legitur literis animalibus esse beatis,
Si starent oculi ante, retroque mihi;
Tot non sufficerent, quantum mihi flere liberet,
Quamlibet intra me flumen & esset aqua.

HENRICUS
S. J. J.
tome III
S. IV
24

Hieremie sancti me deploratio libri

Corde tenus tangit, ut que propheta gemit.

Ecce querelosis sit fas mihi dicere verbis,

Dixit ut archatus, Christe, Sophista tuus.

De me magnificos tuleras sanctissime cunctos,

Et teris electos cum ditione meos.

Thren. 1. 15:

Ipsi ideo plorans lacrymarum duxero lymphas,

Solator longè quod mihi factus abest.

Sum vir ego certè, qui iam contemtor abunde,

Cernens ærumnam pauperiemque meam.

Hic volo, quem scribit, quemque ipse Theologus addit,

Ad me solandum ponere versiculum.

Apoc. 14.

O tua sancta satis Domine est miseratio grandis,

Quod non consumti falce metente sumus.

Rhetoris eximij sed fabor voce Severi:

Imperitare mihi quin doleam nequeo.

Sulpitius Severus.

Hæc eadem posuit prædictus tamina scriptor,

Martini sacrum commemorans obitum.

Discipuli Paulum narrantur plangere viuum,

Ex his disunctus cum petiit pelagus.

Act. 20.

Plangitur annè magis disunctus vortice mortis,

Qui pelagus petiit, quo . . . non rediit?

Qui reuocare valet te, pro te, Lazare, desset.

Ergone iure gemit, qui reuocare nequit?

Ioan. 11.

Turba beatorum Messie discipulorum,

Cum se prædixit vadere, mæsta fuit.

Ioan. 16.

Hæc, inquit, dicens: scio vos existeretristes:

Sed vobis multum proderit ire meum.

Sic discipuli IESU sunt mæstificati,

Cum sibi profuerat hic quod ad alta meat:

Cui multum perit, quod frater carus abiuit,

Creditur has lacrymis posse carere genas?

d 3

Iam

Esaï. 50.
1. Reg. 30.

*Iam solare pater me, te precor, indigus, ager.
Lassum ut sustentem, vox iubet alma tibi.
In sortem cecidit tibi met plaga climatis austri,
Debes, qui fugiet, pane cibare tuo.
Ad te confugio, partem partem misello,
Panis egestate ne moriatur inops.
Causa mihi restat, qua... cor turbine sanat,
Funere fraterno, qua releuabor ego.
Illud cum recolens... animæ quior exsto.
Quod, cum migraret, Pontifices aderant,
Cum quibus ipse suum pertractans saepe recessum,
Res discessuri ordinat ipse sibi.
In mundum ut venit, sic nudus pane recessit,
Qui præ se misit omne, quod hic habuit.
Cumque diuturno coquerentur membra camino,
Ultima vix tenuis hæserat osse cutis.
Tunc igitur veterem deponens martyr hominem,
Cælo reddiderat, quod DEVS inde dabat.
Hanc dixi causam mæsti lenire querelam,
Quam me fraternus cogit habere obitus.
Insuper hoc certe, quod Patres constituere,
Quos Dominus iunxit, quando beatus iit.
Denique commoti tractare pericula mundi,
Casu quem cernunt, cautiùs incipiunt.
Tunc sanxere diem fieret que SEPTIMA fratris
Omnes perficere cum* prece si Agape.
Sic cum veniret que lux, TRICENA maneret,
Ritu consimili hanc statuere coli.
Annus ut que diem circus reuocabit eundem,
Rursus agunt precibus hoc pietatis opus.
Præsul cum reliquis & tu reminiscere fratris.
Cui viuens fudit, fessus & ille fuit.*

fort. cum pre-
sibus Agapen.

Pellere sincero nos temet amauimus ambo,
 Vnicè confisi existimusq; tibi.
 ambo germani te poscimus auxiliari.
 Hoc mihi succurrís, si memor eius erís.

SALOMONIS EPISCOPI TE-
 TRASTICHON, QVO CARMEN
 VValdrammi mittit ad Dadonem
 Episcopum.

In m. f. non est
 titulus.

Hic tibi scripturam Præsul subiungo legendam,
 Quidam * suspirans qua mea damna gemat.
 Qui, cum mærorem ferret mihi plaga recentem,
 Primum condoluit, cumque gemente strepit.
 Posthac humana proponens debita vitæ,
 Me sufferre monet, quæ toleranda manent.
 Tu quoque sic facito, mihi par per vtrumque maneto.
 Post fletum tandem me, rogo, fac hilarem.

* VValdram-
 mû intelligit.

VERSVS VVALDRAMMI AD
 SALOMONEM EPISCOPVM, QVOS
 Salomon ad Dadonem mittit.

Huc pertinet i-
 ste titulus, qui
 in m. f. perpe-
 ram primo cat-
 mini additus
 est: Versus
 VValdrammi
 ad Dadonem
 Episcopum à
 Salomone
 missi.
 Jerem. 37.
 Gen. 37.
 Zach. 12.
 Adadremmon
 2. Paralip. 35.
 Ouid.

Plangit Rachelis plebs mecum lugeat omnis,
 Et velut ob Ioseph, Israël ipse dolet.
 In campo Magedon fuerat ceu luctus Adremmon.
 Iosias migrat, sic modo flere iuuat.
 Conuenit ecce mihi cuiusdam voce profari,
 Cui dolor, anxietas, mæror & intus erat.
 Carmina qui quondam studio florente peregi,
 Flebilis heu mæstos cogor inire modos.
 Ecce mihi laceræ dictant scribenda Camœnæ;
 Et veris elegi fletibus ora rigant.
 Quis, rogo, non lugeat? quis se plangore coëreet?
 Cum qui lætitiâ amplificabat abest.

Qui

Qui faciem placidam reminisci quiveris illam,
 Non lacrymas fundens, nonque dolore madens?
 Nobilis, ingenuus, primas, mediocris, egenus,
 Luctu communi, hunc flet ab orbe rapi.
 Vera manent certè quæ scribit canna poetæ,
 Qui cum perspexit acris mortis, ait:
 Aspera conditio, & fors irrevocabilis horæ,
 Quam generi humano tristis origo tulit.
 Cuius quod sequitur lauta ratione politum,
 Ut relegas Domine, hic libet inserere.
 Ecce hoc triste nefas nobis genuere parentes,
 Cæperat vnde prius, hinc ruit omne genus.
 Primus Abel cecidit miserando vulnere casus,
 Ac fraterna sibi.....
 Post quoque Seth obiit, sub Abel vice redditus isdem,
 Et quanuis rediit, non sine fine fuit.
 Quid Noë memorem laudatum voce Tonantis?
 Quem gravis arca tulit, nunc gravis arca premit.
 Sic quoque Sem, & Iaphet iustissima proles,
 Sancta & progenies, tale cucurrit iter.
 Quid patriarcha Abraham, vel Isaac, Iacob quoque dignos?
 Cum de lege necis nemo solutus adesit.
 Melchisedech etiam Domini sacer ore sacer dos,
 Iob quoque, seu geniti sic abiere sui.
 Legifer ipse iacet Moses, Aaronq; sacer dos,
 Alloquioq; DEI dignus amicus obit.
 Successorq; suus, populi dux inclutus Iesus,
 Quos legitis libris occubere patres.
 Quid Gedeon, Samson, vel quisquis in ordine Iudex,
 Mortem sub Domino iudice nemo tulit.
 Israëlita potens David Rex, atque propheta,
 Est situs in tumula cum Salomone suo.

HENRICH
 S. J. J.
 tom. 1. m.
 S. 1. v.
 24

Eliaſ, Daniel, Samuel, Ionasq; beatus,
 Viuens ſub pelago, ſtat, modo preſſus humo.
 Princeps clauo Petrus, primus quoque dogmato Paulus,
 Quamuis celfa anima, corpora terra regit.
 Semine ab humano cui nullus maior habetur
 Vir Baptiſta potens, ipſe Ioannes obit.
 Enoch, Heliaſq; hoc adhuc ſpectat vterque,
 Qui ſatus ex homine eſt, & moriturus erit.
 Ipſe creator ouans cito ſurgens Chriſtus ab ymbriſ;
 Hic quia natus homo eſt, carne ſepultus humo,
 Quis rogo non moritur, mortem guſtante ſalute?
 Dum pro me voluit ſic, mea Vita, mori.
 Ergo quid hinc facimus, quod declinare nequimus,
 Cum nihil auxiliij poſſumus eſſe rei?
 Ploramus, gemimus, ſed nec prodeſſe valemus,
 Luſus adeſt oculis, eſt neque fructus opis.
 Viscera torquentur, lacerantur corda tumultu:
 Sunt cari exſtincti, flendo cadunt oculi.
 Ecce vocatur amor, nec iam reuocatur amator,
 Nos neque iam repetit, quem petra merſa regit.
 Vimus ergo omnes alia regione locandi,
 Ibimus ad patriam, quos peregrina tenent.
 Ne reuerende Pater, ne caſu . . . eſto, . . .
 Non hunc flere decet, quem paradifus habet.
 Quod iubet omnipotens, non poſſumus eſſe rebelles,
 Fortè DEVM contra eſt, illius acta dolens.
 Vnus ecce ſumus figmentum, & ſpiritus inde eſt:
 Cum iubet hinc imus, qui ſumus eius opus.
 Accipe ſolamen, quod ſcis ſpondero creantem:
 In me qui credit, non morietur ait.
 Spondet adhuc etiam, nullus cui detrahatur vnquam:
 Quæ duo de poſcant, vt ſibi danda ſciant.

Ioan. 16.

Ioan. 8.

Si

Matth. 18.

Si duo de vobis votis concordibus, aicens,
 Implorant aliquid, hoc pater ipse dabit.
 Si possint rari Domino prestare mereri,
 Quae precibus possunt; quid numerosa queunt?
 Turba sacerdotum, monachorum corpus inermis,
 Nonnae cum viduis, pauper, inopsq; phalanx,
 Clerus cum vulgo, vilis cum diuite summo,
 Cum maiore minor, cum puero senior.
 Commendant animam IESU cum questibus ipsam
 Fratris germani, Domnae beate, cui.

DISTICHON SALOMONIS, QVO
 SEQVENS CARMEN AD DADO-
 nem mittit.

R^Vrsus, sancte pater, tua me dilectio cogit
 Scribere doctiloqui verba perita viri.

VERSUS VVALDRAMMI AD
 SALOMONEM, QVOS SALOMON
 ad Dadonem misit.

E^Sto virile decus, patienter vince dolores,
 Quod non vitatur, vel toleretur onus.
 Talis erit populus, qualem te viderit esse,
 Deq; tua facie plebs sua vota merit.
 Deniq; lob natos septem vno triste sub ictu
 Amittens, laudes rettulit ore DEO.
 Femina bis felix pia mater Maccabeorum,
 Natos septem vno funere lata tulit.
 David Psalmigraphus cum natum amisit amatum,
 Mox tumulo posuit, prandia festa dedit.
 Haec girata manu, nec non percensita censu,
 Fors mærore tuum, domne, leuant animum.

ME.